

Forslag. Derimod troer jeg, at med Hensyn til Ringkjøbing Amtmand en høi Grad af Billighed taler for den af Ministeriet foreslaaede Afvigelse fra den ellers fulgte Beregningsmaade. Hans Embedsholig er anvist ham i en dertil indkjøbt Bondegaard, hvis Bygninger dog, vel at mærke, ikke ligefrem ere indrettede til Bondebrug, og den Taxation, der har været afholdt derover, fremsætter ligefrem, hvad denne Gaard, som Aulsgaard, kan udbringes til; men det erkendes i selve Taxationsforretningen og fremtages af den, at den gaar ud fra den Forudsætning, at den drives som Bondegaard, hvilket vistnok vilde være umuligt for Amtmanden at gjøre, ligesom det ogsaa vilde være uforvarsligt, om han gjorde det, da han kun kunde gjøre det med Forsømmelse af sine Embedspligter, ved at anvende alt det derpaa, som i saa Henseende kunde skee af den, der udsuffende skulde leve deraf. Jeg har derfor ikke tvivlet et Øieblik om, at Amtmanden vil komme til at lide en Afgang af 200 Rbd. i sine Embedsindtægter, dersom Rigsdagen ikke vil bevilge, hvad her er foreslaaet, nemlig at der kun fradrages 400 Rbd. og ikke 600 Rbd. Det er ganske vist, at man i saa Henseende kan paaberaabe sig et Princip, og Vedkommende maa da naturligviis finde sig deri, men dersom man ikke af Billighedshensyn vil gaae ind paa Regeringens Forslag, men derimod fastholder Udvalgets Forslag, bliver Resultatet, derom holder jeg mig overbeviist, en Medsættelse af 200 Rbd. i hans Løn.

Hvad Spørgsmaalet i Betænkningen under Nr. 10 angaaer, da er det Ministeriet selv, der har givet Anledning til, at det er kommet frem, idet det i den Anledning har opfattet nogen Tvivl. Jeg tør holde mig overbeviist om, at hvis det ikke var skeet, vilde Spørgsmaalet ikke her have foreligget. Det gjælder Fortolkningen af Loven af 19de Februar 1861 § 1, og det vil sees, at der i den staaer, at af de faste Pengeindtægter — saavel egentlige Gager, Lønninger og personlige Tillæg, som faste Bederlag i Penge for Naturalhjælper, der ere tillagte Embedsmænd og Bestillingsmænd, som Lønnes af Statskassen — skal en vis Andetdel ansættes i Korn, altsaa medføre Sædtillæg, og hvorefter det i Slutningen af Paragraphen siges,

at dette skal bortfalde, naar Lønningen overstiger 4,000 Rbd. Det er altsaa Spørgsmaalet om Fortolkningen af disse to Bestemmelser, der findes i en og samme Lov og i en og samme Paragraph, hvorom her er Tvivl. Efter min Overbeviisning maa det korte Ord „Lønning“ i Paragraphens Slutning henvisse til den udførlige Fortegnelse, der er givet i Paragraphens Begyndelse, saa at altsaa Meningen bliver, at i ethvert Tilfælde, hvor en Indtægt skal medtages til Beregning af Sædtillæg, vil dette ikke kunne bringes udover 4,000 Rbd., og jeg troer, at det er den eneste Fortolkning, som i Virkeligheden er holdbar, at det kortere Udtryk „Lønning“ refererer sig til, hvad der er opført i Begyndelsen af Paragraphen. Nu er det ganske vist, at naar det fastholdes, tilkommer der Amtsforvalteren i Kjøbenhavn det Sædtillæg, som er opført i Finantsloven; thi de Poster, som bringe hans Gage udover 4,000 Rbd., ere saadanne, som ikke kunne og naturligviis heller ikke ere bragte med i Beregningen ved Fastsættelsen af Sædtillæget. Jeg anfører dette kun, for i dette enkelte Exempel at give et Beviis paa, hvor omhyggelig man har været for at give disse Bestemmelser den meest indskrænkede Fortolkning, som var mulig, og jeg troer, at de Tvivl, som Ministeriet selv i saa Henseende har opfattet, ere ubegrundede, og at altsaa det Resultat, hvortil man allerede, førend jeg indtraadte i Ministeriet, er kommen med Hensyn til den her omhandlede Post, er det rette. I ethvert Tilfælde breier Spørgsmaalet sig om Fortolkningen af Loven, og jeg behøver ikke at minde om, at det er et uberegtiget Moment, ved saadanne Fortolkningsspørgsmaals Afgjørelse, at see hen til, at den paagjældende Embedsmand, hvad jeg villig indrømmer, meget vel og meget rundelig kan leve selv uden dette Sædtillæg; thi derom er der slet ikke Spørgsmaal, men derimod om, hvad der efter Loven er hans Ret, og det troer jeg er det Resultat, hvortil Ministeriet er kommet, nemlig at det kun er de Lønninger, som medføre Sædtillæget, som ikke tør bringes ud over 4,000 Rbd., og derfor anser jeg det for rigtig, skjøndt i finantiel Henseende ligegyldigt, at Udvalgets Bestemmelse i saa Henseende forkastes. Derimod kan jeg paa ingen Maade anerkende